

žal. úřad, že obec jako ubytovatel má podle § 13 odst. 1 ubyt. zák. vůči vojenské správě také povinnosti materiální, které musí plnit bez ohledu na to, zda bylo provedeno ustanovení § 23 ubyt. zák.

Předpis § 13 ubyt. zák. neřeší ovšem otázku náhrady, ustanovuje však (§ 13 odst. 1), že obec jest povinna ve svém území podle zákona provést ubytovací požadavek, byl-li na ni vznesen v zákonné formě. Toto ustanovení, které je uvedeno v první části zákona (»všeobecná ustanovení §§ 1 až 20) a platí tudíž netoliko pro ubytování dočasné (částka třetí §§ 38—53), nýbrž také pro ubytování trvalé (částka druhá §§ 21—37), zavazuje obec (§ 13 odst. 1), aby ubytovací požadavek v zákonné formě provedla, to jest, aby poskytla místnosti potřebné k ubytování a tudíž také převzala náklad s tím spojený, pokud není kryt náhradou, kterou platí za ubytování vojenská správa. Tuto povinnost proti vojenské správě má obec, nehledíc k tomu, zda jí země k tomu účelu přispívá podle § 23 ubyt. zák., neboť ustanovení toto obsahuje pouze zásadu o úhradě ubytovacích nákladů, a naturální břemeno ubytovací nese obec i při ubytování trvalém.

Naproti tomu povinnost vojenské správy platiti za ubytování náhradu jest fixně vyměřena v zákoně (srov. §§ 19, 23, 30, 31, 32, 46, 48). Z předpisů tohoto zákona, které mají povahu veřejnoprávní, nevyplývá, že by obec jako ubytovatel mohla na vojenské správě žádati při změně poměrů náhradu vyšší než zákonem stanovenou. Podle § 23 ubyt. zák. může obec žádati na vojenské správě toliko náhradu zákonnou (§ 23 odst. 1), nikoli však náhradu vyšší.

Poněvadž ubytovací břemeno spočívá na majitelích domů, resp. místností (§ 8), po příp. na obci (§ 13 odst. 1) a země jest podle § 23 odst. 2 povinna pečovati o rovnoměrné rozdělení tohoto ubytovacího břemene v zemi, jest jasné, že předpis ten upravuje poměr mezi zemí a ubytovateli, tedy obcí. V tomto poměru není vojenská správa nijak zúčastněna a nelze z nížádného ustanovení ubyt. zák. dovozovati, že by v případě, kdy země z jakéhokoli důvodu nenese celé břemeno ubytovací, přesunuto bylo toto na vojenskou správu.

Z důvodů těch shledal nss svrchu uvedené výtky stížnosti bezdůvodnými.

Č. 9958.

Samospráva obecní. — Řízení správní: Rekursní legitimace žadatele o zákrok okr. úřadu proti usnesení obecního zastupitelstva podle § 102 obec. zřiz. čes.?

(Nález ze dne 14. června 1932 č. 9299.)

V ě c: Jan Ph. v J. proti zemskému úřadu v Praze o přípustnost opravného prostředku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okresní úřad v P. zamítl výměrem z 27. září 1929 návrh st-le z 24. května 1929, aby veškerá usnesení obecního zastupitelstva v J., učiněná ve schůzi dne 16. prosince 1928, byla sistována, poněvadž členové

obecního zastupitelstva, resp. jejich náhradníci nebyli ke schůzi řádně pozváni. Výrok svůj odůvodnil tím, že ani při svolání schůze ani při schůzi samé nebylo porušeno ustanovení § 42 čes. obec. zřiz., a připojil poučení, že z výměru lze se odvolati na zem. úřad v Praze do 15 dnů.

Z podnětu odvolání st-le zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím v odpor vzatý výměr okr. úřadu, pokud jím bylo st-li přiznáno odvolací právo, a odmítl odvolání jako nepřípustné. Vyšel při tom z názoru, že dozorčí pravomoc nad obcemi (§ 102 čes. obec. zřiz.) vykonává státní správa toliko z úřední povinnosti a v zájmu veřejném a že soukromou osobu nelze považovati za povolaného zástupce veřejného zájmu.

Stížnost vidí nezákonnost v tom, že žal. úřad, opíraje se o ustanovení § 102 čes. obec. zřiz., upřel st-li právo odvolací jako osobě soukromé, ačkoliv st-l žádal sistování dotyčných usnesení jako poplatník a člen obecního zastupitelstva, nikoli jen jako osoba soukromá, postižená dotyčným usnesením.

Nss shledal stížnost bezdůvodnou.

St-l učinil ve svém podání z 24. května 1929, řízeném na okr. úřad v P., návrh, aby usnesení učiněná ve schůzi obecního zastupitelstva obce J. dne 16. prosince 1928 byla sistována z důvodu, že členové obecního zastupitelstva nebyli ke schůzi řádně pozváni, pročež i usnesení její jsou neplatná. Žal. úřad pojal toto podání ve svém rozhodnutí jako žádost za dozorčí zakročení státní správy ve smyslu § 102 čes. obec. zřiz., a důsledkem toho odmítl odvolání st-lovo proti výměru první stolice, která odepřela vyhověti žádosti, jako nepřípustné a zrušil zároveň onu část tohoto výměru, jíž st-li bylo dáno právní poučení o opravném prostředku.

Stížnost nepopírá, že podání st-lovo mělo povahu, jakou mu žal. úřad přikládá, ba naopak přímo z § 102 čes. obec. zřiz. dovozuje, že st-l má nárok na opatření ve smyslu tohoto ustanovení, ježto podle druhého odstavce cit. § je státní správa oprávněna a povinna provedení usnesení, jež zákonu odporují, zakázati. Šlo-li však st-li o to, aby úřad správní vůči cit. usnesením obecního zastupitelstva použil svého dozorčího práva, pak žal. úřad právem vyslovil, že proti výroku, odpírajícímu jeho výkon, st-li nepřisluší odvolací právo; neboť dozorčí právo mají úřady jen k ochraně práva objektivního a ne na ochranu stran, a těmto nepřisluší nárok na to, aby se jeho výkonu cestou instancí domáhaly. Na tom nic nemění, že jest v § 102 čes. obec. zřiz. státní správě uložena povinnost k zakročení, neboť tato objektivní norma nezakládá nároku jednotlivce.

Bez významu jest konečně i poukaz stížnosti na to, že st-l se sistace usnesení obecního zastupitelstva domáhal jako člen tohoto zastupitelstva a poplatník, neboť ani v této vlastnosti nemá nároku na výkon dozorčího práva. Zajisté má, pokud by usnesení se dotýkala jeho členských a poplatnických zájmů, možnost je chrániti, a to odvoláním podle § 99 čes. obec. zřiz. Takové odvolání nebylo však podáno; st-l ve svém podání z 24. května 1929 ani slovem se nezmínil, že usneseními obecního zastupitelstva byla jeho členská nebo poplatnická práva dotčena, nýbrž prostě navrhl sistaci z důvodů formálních.